

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ὁρθοδοξίας μας

«Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχύν πέπτωκεν...»

■ Ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Διδασκαλία

Ἡ Μαρία καὶ οἱ Πολεμικὲς Τέχνες*

Μέρος Α΄.

Μὲ τὴν **Μαρία Δημητριάδου** γνωριζόμαστε ἀπὸ τὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '80, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου ἀκόμη.

Ἡ Μαρία εἶχε μόλις ἐγκαταλείψει μιὰ καριέρα σὰν πολεμοτεχνίτισσα καὶ εἶχε ξεκινήσει μιὰ δεύτερη σὰν δημοσιογράφος καὶ συγγραφέας.

Ἡ Μαρία εἶχε διαπιστώσει, ὅτι δὲν μπορεῖς «δυσὶ κυρίοις δουλεῦν»: ἢ θὰ ἀκολουθοῦσε τὶς **πολεμικὲς τέχνες** ἢ τὴν Ἐκκλησία.

Ἡ Μαρία εἶναι ἕνας χαρισματικός, ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ κατάλαβε, ὅτι ἡ θέση τῆς ἦταν κοντὰ στὴν Ἐκκλησία.

Ἔτσι, ἐκάθησε κι ἔγραψε πολλὰ ἄρθρα, ἀπογυμνώνοντας τὴν «παλιά της ἀγάπη» ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα πού παραθεωροῦν, κρύβουν καὶ παραποιοῦν ὅσοι ἔχουν συμφέρον νὰ προβάλουν τὶς **πολεμικὲς τέχνες**.

Ἡ Μαρία ἔγραψε κι ἕνα σημαντικό βιβλίο γιὰ τὸ θέμα: «**Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὶς πολεμικὲς τέχνες**»¹, πού κυκλοφόρησε ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Νεκτᾶριος Παναγόπουλος», τὸ 1998 καὶ τὸ ὅποιο, εὐτυχῶς, εὐρίσκεται σήμερα σὲ κυκλοφορία.

Στὸ σημερινό μας ἄρθρο θὰ παραθέσουμε λίγα ἀπὸ τὰ ὅσα ἡ Μαρία ἀποθησαύρισε στὸ βιβλίο τῆς καὶ σὲ διάφορα σχετικὰ ἄρθρα –μεταξὺ τῶν ὁποίων κι ἕνα στὸ περιοδικό τῆς Π.Ε.Γ. «Διάλογος»²– καθὼς καὶ στὸ προσωπικό της ἱστολόγιο στὸ διαδίκτυο³.

* * *

Τὰ τελευταῖα χρόνια ὄλο και συχνότερα ἀκοῦμε νὰ γίνεται λόγος γιὰ «πολεμικὲς τέχνες». Σχολές, περιοδικά, τηλεοπτικὲς και ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές, μᾶς παρουσιάζουν διάφορα στυλ τῶν τεχνῶν αὐτῶν και διαφημίζουν τὰ ἀποτελέσματά τους, ἐνῶ διάφοροι ἐκπαιδευτὲς μιλοῦν γιὰ «ἐκρηκτικὴ ἐξάπλωσή τους». **Εἶναι** λοιπὸν ἀπαραίτητο νὰ γνωρίζουμε τί ἀκριβῶς εἶναι αὐτὸ πὸν «ἐξαπλώνεται ἐκρηκτικά», ἰδίως ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὸν ἡ ἐξάπλωσή του συμβαίνει κυρίως στὶς νεαρὲς ἡλικίες και μάλιστα ἐνθαρρύνεται ἀκόμα και ἀπὸ κρατικὸς φορεῖς (βλ. περίπτωση εἰσαγωγῆς τοῦ «ταεκβοντό» στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα και διδασκαλίας τοῦ «τάϊ τσί» σὲ ὀρισμένα ἄλλα).

Οἱ πολεμικὲς τέχνες (κούνγκ-φού, καράτε, αἰκίντο κ.τ.λ.) περιλαμβάνουν διάφορες τεχνικὲς ἄμυνας και ἐπίθεσης τόσο μὲ ὄπλα ὅσο και χωρὶς, γι' αὐτὸ και συνήθως προωθοῦνται ὡς «αὐτοάμυνα». **Ὅμως,** εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένες μὲ τὸν κεντρικὸ θρησκευτικὸ στόχο τοῦ ἀσιατικοῦ ἰνδο-βουδοταοϊστικοῦ πολιτισμοῦ, δηλ. τὴν ἐπίτευξη τῆς θέωσης τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἕναν τρόπο ἀναποτελεσματικὸ και αὐθαίρετο, ἀνάλογο μὲ τὸ «και ἔσεσθε ὡς θεοὶ» τοῦ ὄφρεως, και ὄχι μὲ τὸν τρόπο τὸν ὁποῖο συνέστησε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους.

Και συνεχίζει τὸ κείμενο, ἀναλύοντας τὴν θρησκευτικὴ διάσταση τῶν **πολεμικῶν τεχνῶν**:

Γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς **αὐτοθέωσης,** ἡ ὄλη κινήσιολογία τῶν **πολεμικῶν τεχνῶν** εἶναι δομημένη μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἐπικαλεῖται διάφορα στοιχεῖα και δυνάμεις τῆς φύσης, ἀστέρια, πνεύματα πραγματικῶν και μυθικῶν ζώων πὸν κατ' ἄλλους **ἀντιπροσωπεύουν πραγματικὰ πνεύματα** και κατ' ἄλλους «καταστάσεις τῆς συνείδησης», ἡ ἀκόμα και τὰ δύο, σὲ μιὰ ἀντιστοιχία τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος κόσμου τῶν πνευμάτων μὲ τὸν ἐσωτερικὸ ψυχικὸ κόσμο τῶν ἀνθρώπων. **Ἡ** βασικὴ πηγὴ δυνάμεις στὶς **πολεμικὲς τέχνες** δὲν εἶναι ἡ σωματικὴ δύναμη, οὐ-

τε κὰν ἡ ἐκπαιδευμένη θέληση ἢ ἡ σωστή γεωμετρικὴ τοποθέτηση τοῦ σώματος, ὅπως πιστεύουν κάποιοι «ρεαλιστές» ὀπαδοὶ τους πὺν δὲν κατανοοῦν τὴ θρησκευτικὴ διάσταση τῶν τεχνῶν αὐτῶν. Βέβαια τόσο ἡ θέληση, ὅσο καὶ ἡ σωστή

γεωμετρικὴ τοποθέτηση τοῦ σώματος εἶναι πράγματα πὺν ἐξασκοῦνται καὶ πὺν ἀπαιτοῦνται κατὰ τὴν ἐκπαίδευση στὶς πολεμικὲς τέχνες.

Αλλά, ἂς δοῦμε στὴ συνέχεια γιὰ μίᾱ ἀκόμη φορὰ κι ἐδῶ τὴν πολυδιαφημισμένη νεοεποχίτικη πίστη στὴν ἀποκρουστικὴ δὴθεν ὑπαρξὴ τῆς «ἐνέργειας», τὴν γνωστὴ μας «καρμέλα» σ' ὅλες τὶς ὀλιστικὲς, ἐναλλακτικὲς κι ἐνεργειακὲς θεωρίες καὶ πρακτικὲς.

Συνεχίζει λοιπὸν τὸ κείμενο:

Ὁμως, τὸ κυρίως ζητούμενο εἶναι ὁ ἔλεγχος τῆς λεγόμενης «ἐσωτερικῆς ἐνέργειας» (τσὶ ἢ κί). Ὑποτίθεται ὅτι ὁ ἔλεγχος αὐτῆς τῆς ἐνέργειας, σύμφωνα μὲ τὴ φιλοσοφία αὐτῶν τῶν τεχνῶν, μπορεῖ ὄχι μόνον νὰ μετατρέψει τὸ μαχητὴ σὲ ὑπεράνθρωπο, ἀλλὰ νὰ μετατρέψει κι ἓνα ἀπλὸ ἄγγιγμα ἢ κάποια νοητικὴ τεχνικὴ («μαγνητικὴ προβολὴ» κ.τ.λ.) πὺν ἐφαρμόζεται ἐξ ἀποστάσεως, σὲ θανατηφόρο χτύπημα.

Ἡ ἴδια ἐνέργεια, σύμφωνα μὲ τὴ φιλοσοφία τῶν πολεμικῶν τεχνῶν, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθεῖ γιὰ θεραπευτικούς σκοπούς, καὶ μάλιστα ὁ μαχητὴς πὺν δὲν εἶναι παράλληλα καὶ θεραπευτὴς, εἴτε μὲ τὴ χρῆση βελονισμού καὶ εἰδικῆς διατροφῆς - μασάζ - βοτάνων εἴτε μὲ τὴ χρῆση τῆς «ἐσωτερικῆς ἐνέργειας» χωρὶς τὴ μεσολάβηση αὐτῶν τῶν ἐξωτερικῶν μεθόδων (π.χ. μὲ ἐπαφὴ τῶν χεριῶν μὲ τὸν ἀσθενῆ ἢ μὲ τὴ διδασκαλία κάποιας εἰδικῆς «θεραπευτικῆς φόρμας», δηλ. συνόλου κινήσεων), θεωρεῖται σαφῶς ὑποδεέστερος ἀπὸ αὐτὸν πὺν εἶναι καὶ θεραπευτὴς, καὶ ἀκόμα μὴ ὀλοκληρωμένος ὡς καὶ ἀκατάλληλος γιὰ πραγματικὸς διδάσκαλος.

Καὶ κάποια ἱστορικὰ στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴν ἐξάπλωση τῆς ἐπιδημίας τῶν πολεμικῶν τεχνῶν:

Η ἀρχική πρόθεση πολλῶν Ἀσιατῶν διδασκάλων **πολεμικῶν τεχνῶν** ἦταν νὰ μείνουν τὰ **μυστικά τῆς αὐτοθεωτικῆς «σοφίας»** τους ἀπρόσιτα γιὰ τοὺς λευκοὺς. Ὅμως

ἢ ἦτα τῆς Ἰαπωνίας στὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ἀνάγκασε τὴ χώρα νὰ ἐντάξει τὴν **«ἀθλητικοποίηση»** μέρους τῶν **πολεμικῶν τεχνῶν** τῆς καὶ τὴ μετατροπὴ αὐτῶν σὲ ἐξαγωγίμο εἶδος, στὸ «νέο ξεκίνημα τῆς Ἰαπωνίας ὡς ἓνα εἰρηνικὸ ἔθνος». Παράλληλα ἡ ἐπικράτηση τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος στὴν Κίνα ἔκανε πολλοὺς δασκάλους **πολεμικῶν τεχνῶν** νὰ καταφύγουν σὲ ἄλλες γειτονικὲς ἢ καὶ δυτικὲς χῶρες, ὅπου ἦρθαν σὲ ἐπαφὴ μὲ πολλοὺς Δυτικοὺς διψασμένους γιὰ «σοφία» καὶ δύναμη. **Η** ἀναπόφευκτη κατάληξη ἦταν ἡ ἐπέκταση τῆς διδασκαλίας, ἡ ἔστω μέρους αὐτῆς, καὶ σὲ Δυτικούς, γιὰ λόγους βιοποριστικοὺς ἢ ἀκόμα καὶ «ἱεραποστολικούς».

Κι ἐδῶ ὑπεισέρχεται καὶ ἡ νεοεποχίτικη διάσταση τοῦ προβλήματος:

Παράλληλα, τὸ ἀναπτυσσόμενο κίνημα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἡ φιλοσοφία τοῦ ὁποίου περιλαμβάνει διάφορες ἐκδοχὲς καὶ **πρακτικὲς αὐτοθέωσης**, βρήκε στὶς **πολεμικὲς τέχνες** ἓνα θαυμάσιο ὄχημα γιὰ τὴ διάδοση τῆς βασικῆς τῆς ιδέας: **ὁ ἄνθρωπος εἶναι θεός, καὶ μπορεῖ νὰ κάνει κατὰ βούληση χρῆση τῆς θεότητάς του, ἀρκεῖ νὰ πιστέψει σ' αὐτὴν καὶ νὰ τὴν «συνειδητοποιήσει».**

Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τόσο πολλὲς παραθρησκευτικὲς «ψαρεύουν» ὀπαδοὺς μέσα ἀπὸ σχολὲς **πολεμικῶν τεχνῶν** ἢ διαθέτουν τμήματα ἐκμάθησης **«τεχνικῶν αὐτοάμυνας».**

Τὸ ὄχημα τῶν πολεμικῶν τεχνῶν ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ καλύπτεται πίσω ἀπὸ τὸ προσωπεῖο τοῦ ἀθλητισμοῦ, προσφέροντας καὶ κάποια σωματικὴ ἐκγύμναση, ἀλλὰ καὶ νὰ **βάζει τὸν ἄνθρωπο σὲ κάποιες διαδικασίες μὲ καθαρὰ θρησκευτικὸ νόημα, χωρὶς ὅμως αὐτὸς νὰ τὸ καταλαβαίνει.**

Μία τέτοια διαδικασία είναι η υπόκλιση-χαιρετισμὸς τῶν ἐκπαιδευομένων στὴν εἰκόνα-φωτογραφία τοῦ δασκάλου, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται, ὅτι εἶναι πνευματικὰ παρῶν, ἐλέγχοντας καὶ «προστατεύοντας» μὲ τὴν πνευματικὴ του δύναμη τοὺς ἐκπαιδευόμενους εἴτε ἀπὸ χιλιόμετρα μακριὰ εἴτε ἀπὸ τόν... ἄλλο κόσμο (τῶν «θεωμένων διδασκάλων»). **Ἡ** συγκεκριμένη πρακτικὴ σεβρίζεται στὸν ἐκπαιδευόμενο ὡς ἓνα ἀπλὸ ἔθιμο ἢ συνήθεια, ἢ τήρηση τῆς ὁποίας εἶναι ἀπαραίτητη στὴν ὅλη πειθαρχία τοῦ συστήματος. **Ἄ**λλη διαδικασία εἶναι ἡ **χρήση εἰδικῆς στολῆς καὶ ζώνης** συγκεκριμένου χρώματος, πὸν συμβολίζει τὸ στάδιο μύησης τοῦ μαθητῆ στὴν ἀτραπὸ τῆς «σοφίας».

Ἐπίσης, ἡ **χρήση εἰδικῶν λαβάρων** μὲ σύμβολα πὸν ἀντιστοιχοῦν σὲ στοιχεῖα καὶ δυνάμεις τῆς φύσης (ἄνεμος, νερὸ κ.τ.λ.) καὶ **κραυγῶν πὸν ἐπικαλοῦνται** εἴτε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης, εἴτε κάποιες θεότητες, πὸν μπορεῖ καὶ νὰ ἀντιστοιχοῦν σὲ «δυνάμεις τῆς φύσης», εἴτε τὴ συγκέντρωση τῆς περιφέρειας «ἐσωτερικῆς ἐνέργειας».

Ἐπίσης ἡ **χρήση τοῦ διαλογισμοῦ** γιὰ τὴν ἐπίτευξη χαλάρωσης καὶ καλύτερης «συγκέντρωσης» εἶναι μιὰ θρησκευτικὴ πράξη, ἀνεξάρτητα μὲ τὸ ἂν ὁ διαλογιζόμενος ἔχει θρησκευτικούς σκοποὺς καὶ ἂν ἀπευθύνεται σὲ κάποια θεότητα ἢ θεωμένο διδάσκαλο ἢ ὄχι.

* * *

Ὅμως, τὸ θέμα δὲν ἐξαντλεῖται στὰ ὅσα μέχρι στιγμῆς παρουσιάσαμε καὶ θὰ χρειαστεῖ ἓνα ἀκόμη ἄρθρο γιὰ τὴν ὀλοκλήρωσή του. □

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. φύλλου 2.337/15.1.2021, σελ 5. Τοῦ κ. Ἰωάννου Μηλιῶνη, Ἐκπαιδευτικοῦ, Μέλους τῆς Π.Ε.Γ. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. <https://npanagopoulos.gr/books/i-alitheia-gia-tis-polemikes-tehnes>.

2. <http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/heresies/dialogos/23.pdf> σσ. 23-26.

3. <http://maria-dimitriadou.net/2001/03/20/martial-arts/>.